

at træffe en midlertidig Ordning, thi løse vi nu Spørgsmaalet alene for de Industriadbejdere og Haandværkere, som ellers skulde falde ind under Loven, vil det, skønt det ganske vist sker derved, at de paagældende Arbejdsgivere betale alligevel vække Misfornøjelse ude i Landet hos alle dem, for hvis Bedkommende man ikke har løst Spørgsmaalet. Og naar det indvendes mod Vædringsforslaget, at her forlanger man, at det offentlige, Staten og Kommunen i Fællesskab, skal bære Udgifterne, medens man over for de andre, der falde ind under Loven, forlanger, at Arbejdsgiverne skulle bære Udgifterne, er det jo noget, der vel kan siges og med en vis Ret, men jeg tror alligevel, at man meget godt kan paalægge de Industrier og Haandværk og den Del af Landbruget, som Forslaget nu tager ind under sig, selv at bære disse Udgifter og dog lægge de andre Udgifter over paa Befolkningen i Almindelighed for alle deres Bedkommende, med Hensyn til hvem Vædringsforslaget Nr. 42 tilfigter at gøre det. Hermed skal jeg anbefale, at man stemmer for dette Vædringsforslag for at imødekomme alle de mange, som ellers ikke vilde falde ind under Loven, og hos hvem man da ganske sikkert vilde vække Misfornøjelse.

Det sidste Vædringsforslag, jeg skal omtale, er Vædringsforslaget under Nr. 44, hvilket jeg kan gøre ganske kort ved at henvise til, at det angaar en Vædring i § 15, der vil være nødvendig paa Grund af Vædringsforslaget Nr. 42, som tager alle Arbejdere ind under Loven. Vædringsforslaget Nr. 44 gaar nemlig ud paa, at Kjøbenhavns Magistrat ikke skal vælge de to Arbejdsgivere, der skulle have Sæde i Arbejdsraadet. Hvis Vædringsforslaget Nr. 42 vedtages, vilde det være en Urimelighed, om Kjøbenhavns Magistrat foretog dette Valg. Det bør da være Indenrigsministeren, der gør det. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale de Vædringsforslag, der ere stillede af det Mindretal, hvortil jeg hører.

J. Jensen (Kjøbenhavns 10de Valgkreds): Den Betænkning, her foreligger, er af den Karakter, at en Del af Udvalgets Medlemmer kun modstræbende har sluttet sig til det Princip, hvorpaa Flertallets Forslag, ligesom det Lovforslag, vi behandle, hviler. Det Parti, hvortil jeg hører, og det Mindretal, paa hvis Begne jeg fører Ordet, har jo i et Lovforslag, som vi i Fjor indbragte i Tinget, og som i Fjor blev behandlet af et Udvalg, tydelig lagt for Dagen, hvilken Vej vi ønskede at gaa for at løse det foreliggende Spørgsmaal, nemlig den at

understøtte eller forsørge Arbejdere, der komme til Skade ved Ulykkestilfælde. Det Lovforslag, her foreligger, har betydelig begrænset Opgaven, og hviler paa det Princip, at Arbejdsgivere, der drive visse Erhverv, skulle have en Forpligtelse til at yde deres Arbejdere, ikke en Forsørgelse, men en Erstatning, afskåret efter deres Invaliditetsgrad, naar de komme til Skade under Arbejdet. Man har ikke accepteret det Princip, at der bør her ske en Solidaritet i Samfundet over for dette Spørgsmaal. Fra Flertallets Side har man meget stærkt hævdet, at den eneste Vej, ad hvilken man kan komme frem, er den, Flertallet har ønsket at gaa, og som ogsaa Mindretallet, deriblandt ligeledes det, hvortil jeg hører, have sluttet sig til. Naar vi have sluttet os dertil, er det ikke, fordi vi føle os overbeviste om Rigtigheden af Princippet, men fordi vi have indset, at der for Øjeblikket næppe i Folketinget eller overhovedet i Rigsdagen lod sig gennemføre noget andet Princip. Vi have paa den anden Side ved at se paa Forholdene, som de foreligge, erkendt, at der, som det ogsaa er blevet berørt af den ærede Ordfører, er en stærk Trang til at faa en Lov, som i alt Fald sikrer Arbejdere ved de mere farlige Erhverv en Erstatning, naar de komme til Skade ved Ulykkestilfælde. Naar man havde erkendt dette, maatte det næste Strid være om muligt at bevirke, at Loven kom til at omfatte saa mange Arbejdere, som det var gørligt.

Den Jøfelse har været ledende baade for det Mindretal, hvortil jeg hører, og som det synes, ogsaa for det Mindretal, hvis Ordfører nys talte, at Loven ikke rækker vidt nok, og jeg skal i den Anledning tillade mig at gøre nogle Bemærkninger til de Udtalelser, vi nys hørte angaaende Vædringsforslaget Nr. 42. Jeg er nemlig enig med Mindretallet i, at Forslaget, vedtaget med Flertallets Vædringer, ikke vil strække sig nær langt nok. Det eneste, man i saa Henseende har at faa sig til Taals med, er, at man fra de Samfundsklassers Side, der ikke komme ind under Loven, vil presse saa stærkt paa, at Lovgivningsmagten bliver nødt til at tage Hensyn dertil. Det moderate Mindretal har imidlertid ment, at man skulde løse dette Spørgsmaal paa en helt anden Maade. Man skulde gaa med til det Forslag, der foreligger fra Flertallets Side, og dertil knyttede Bestemmelserne i Vædringsforslaget under Nr. 42 om, at alle de, der ikke komme ind under denne Lov, skulle have en Understøttelse efter de samme Regler, som gælde i Loven af 9de April 1891 om Understøttelse til gamle, vær-